

UN CAP DE SETMANA SENSE...

Aquesta nit no he pogut dormir gens ni mica. Desconec el motiu d'aquest neguit. Em llevo i passo per la dutxa. L'aigua surt freda, però amb la xafogor d'aquest atípic mes de maig, quasi l'agraeixo. Un cop vestida m'aprovo a la cuina per esmorzar. Avui no tinc pas gaire temps, a les 10 surt el tren cap a París i en poques hores ja hauré arribat al meu destí. Qui m'ho hauria dit a mi que, nascuda en un poble d'alta muntanya, on apart de quatre cases fetes de pedra i fang i poc més que quatre animals de granja, acabaria triomfant en una gran ciutat. Encara em costa entendre què hi podien trobar els barcelonins en aquell avorrit paratge, si viure-hi no tenia res d'especial tret de la soledat de la que volia fugir. Somric tímidament al recordar la cara de l'àvia Teresina quan va veure per primer cop un portàtil, o al tiet Joaquim utilitzant el GPS per buscar bolets,... ells sí que m'havien entès, però no podia dir el mateix dels pares. Jo necessitava sortir d'allà, trobar aire fresc per respirar i un cop fora, la ciutat i la tecnologia m'havien atrapat. D'això feia ja més de cinc anys, cinc anys sense pujar a casa els pares. Sempre els havia dit que no tenia prou temps, però la mare em coneixia, i directament i sense que fos un retret, deia que aquell qui no té temps és aquell qui no el busca.

Un cop a la cuina, obro la nevera i trec el cartró de llet. Em serveixo un got i em tiro cafè instantani. El microones sembla no funcionar - *N'hauré de comprar un altre* - penso. Ràpidament remeno el cafè amb llet amb una cullera i me'l prenc sense gaire interès.

Quan surto de l'edifici, la calor és infernal. Els cotxes com qualsevol altre divendres envaeixen el carrer, i per sort, un taxi lliure sembla que m'estigui esperant. M'hi aprovo i el taxista amb l'amabilitat que normalment els caracteritza obre el portaequipatges. Un cop dins li demano que em porti a l'estació de Sants, i assenyalant-me la tirallonga de cotxes que ens envolta m'indica que no es podrà moure fins que li desbloquegin el pas. Miro el rellotge. Falta poc més d'un hora perquè surti el tren. Encara tinc temps.

Cinc minuts és el que dura la meva impaciència. Decideixo sortir del taxi i agafar el metro. Imagino que aquell caos deu ser per algun accident. Així que arribo a l'estació me n'adono que els semàfors no funcionen, i arreu on miro la imatge és la mateixa, cotxes aturats, un darrera l'altre, mentre alguna moto neguitosa per l'espera, serpenteja entre ells. Començo a baixar les escales i veig les portes d'accés tancades. Decideixo trucar a l'Elisa perquè sàpiga que vaig amb retard. L'iphone sembla estar també fora de servei. Camino pels carrers tant ràpidament com la càrrega de la meva maleta em permet. Al meu voltant, tot em sorprèn, les botigues estan tancades, el caos circulatori és constant i els clàxons sonen estrepitosament; tampoc no soc la única que no té cobertura, i les escales automàtiques del pàrquing Ros sembla talment com si s'haguessin congelat.

Quan arribo a Sants veig un cartell on posa que avui no hi haurà servei. Potser hi ha hagut alguna avaria elèctrica. Lluny de caure en la desesperació, decideixo prendre'm les coses amb calma, i torno a casa. Pel camí em trobo l'Eva que em comenta que sembla que això va per llarg. Diu que les males llengües parlen d'un sabotatge a les centrals elèctriques del país i que podria durar tot el cap de setmana si no ho solventen abans. Així que arribo a casa engego la televisió. Com és de suposar no funciona. Prenc el meu Ipad i l'encenc, per sort té bateria. Em connecto a internet, però la connexió és fallida i al cap de dos minuts sense resposta, em dono per vençuda. Decideixo llegir una estona quan recordo que ja no dispo de cap llibre enquadrnat i excusant-me a mi mateixa em conveço de que ocupaven massa espai.

La calor continua sent insuportable i obro la finestra, el climatitzador no funciona. El soroll del carrer és angoixant, els clàxons no s'aturen i atabalada em torno a tancar dins el meu apartament. Obro la nevera amb l'esperança de prendre alguna cosa fresca, i l'únic que trobo és una olor desagradable de menjar fent-se malbé. *M'ho cobrirà l'assegurança?* - em pregunto. M'assec al sofà i miro al sostre amb resignació. Avorrida, prenc una samarreta, uns pantalons curts i les xancles i surto a passejar. Sembla que avui tots els nens del barri han decidit anar al mateix lloc, i és que segurament, amb tot aquest incident, no deuen tenir escola. Alguns dels nens juguen al parc a pilota, altres juguen als gronxadors, i els més petits fan castells al sorral. Ells sí que s'ho passen bé. Dos avis llegeixen el diari, altres al costat, juguen a escacs. Pares i mares xerren distesos mentre la quitxalla continua jugant. Al cap d'una estona i sense res més a fer, torno a casa buscant tranquil·litat. Per enèsima vegada miro l'iphone però continua sense funcionar.

Així que el sol es pon, obro de nou les finestres i somric complaguda a l'adonar-me que els sons dels clàxons s'han alleugerit. La xafogor encara és notable però una suau brisa refresca l'ambient. L'olor d'una barbacoa m'ennuvola els sentits i durant uns instants veig al pare posant la llenya al foc, la iaia tallant la cansalada, i la mare netejant l'enciam. El Roger com sempre torna d'escola amb bicicleta, i la Laia, la petita de casa, asseguda al porxo xerra amb l'Ester. Per la meva galta rellesca una llàgrima, que ràpidament m'afanyo a eixugar. Prenc de nou l'iphone però segueix sense funcionar.